

Знаме

На СВОБОДАТА

На пети септемврий хиляда деветстотин и шестнадесета година, отдѣлението на поручикъ Кръстевъ се завръщаше отъ разузнаване около Добричъ. Между петимата конници, които младиятъ воинъ предвождаше, бѣше и ефрейторътъ Запрянь Анговъ, роденъ въ село Драгойново. Смѣлитъ ездаци, излжчени изъ окървавенитъ и оредѣли редове на бѣлия ескадронъ отъ шести коненъ полкъ, бѣха преживѣли, само два дни преди това, неповторимата и жестока конна атака при Карапелитъ. Сега тѣ се завръщаха низъ черния пжтъ на плодородната земя, чиито класове бѣха узрѣли и се ронѣха подъ гърмоветъ на победата.

Поручикътъ бѣше радостенъ. Той не подозираше, че подъ смѣлчанитъ стрѣхи на село Срѣдно Чамурли се е стаила смъртта. Не знаеше това и Анговъ, макаръ да бѣше устремилъ погледа си нататкъ, кждето се извишаваше синиятъ димъ на коминитъ. Ала, когато отдѣлението приближи селото, неочаквано оттамъ се изниза дългата

редица на единъ взводъ казаци. Никой не повѣрва на очитъ си. Но, когато черната гора, образувана отъ рускитъ пики, се люшна близо до поручика, той обърна коня си, отпусна поводитъ му и заповѣда на своитъ конници да го последватъ. Борбата бѣше не нужна: тя значеше смъртъ на шестимата, а тѣ имаха друга цель — да отнесатъ тамъ, кждето ги очакваха, важнитъ сведения, които бѣха събрани презъ време на разузнаването.

Това, може би, подозираха и казацитъ. Затуй тѣ препустинаха на пълень галопъ, но българската вихрушка летѣше по каменистия пжтъ, като оставаше следъ себе си само огненитъ искри отъ подковитъ. Още малко и тѣ щѣха да бждатъ спасени, ала въ този мигъ конътъ на поручика сплете нозе и се повали съ страшна сила върху земята, заедно съ своя ездачъ.

Настрѣхна ефрейторътъ Анговъ, блѣснаха мислитъ му като свѣткавици. Той си спомни своитъ другари, които загинаха въ тази свята земя, припомни си